



# שלושה סיפורים כפריים



המקבצים בחורשה • צילום: נתן אבנט

ישראל לא מפחד מדרך ארוכה כך גם נושאי הבשורה נגד קוטלי עשבים לא מתעייפים מהמאבק בקבוצות הרשע. כפר ורדים, כך אמרתי באחת משיבות המועצה, קם באלימות וחי באלימות. הקמת הישוב כללה אלימות טופוגרפית. במקום שהייתה גבעה קיפדנו את ראשה. במקום שבו היה עמק מלאנו אותו בעפר. במקום לתכנן כבישים ומגרשים בהתאם לקווי הגובה הטבעיים, כל הכפר מלא קירות תומכים גבוהים שאומרים: אנחנו בני האדם חזקים מהטבע. אנחנו נעצב אותו.

רובנו הגענו מיישובים עירוניים. הירוק הפראי המרגיע משך אותנו. אבל ברגע שהגענו הכרזנו מלחמה על עשבי הבר. מקום בו פורחים פרחי בר, מסתור לחורקים מדהימים חגבים פרפרים צרצרים וגם נחשים, נימיות ושועלים. ואיך נלחמנו? לא בעדינות וזהירות, אלא עם פצצות אטום. קוטלי עשבים מהסוג הגרוע ביותר מותזים בכל שנה על עשבי הבר, בית גידול לאותם פרחים מפיצי ריחות משכרים וחרקים, ומשמידות אותם לגמרי. מה עם שיטות יותר עדינות? חרמשים, עדרים של עיזים ועוד.

עם קצת רצון טוב ומחקר, אולי נלמד לחיות בשיוויון עם הטבע.

השירותים במרכז המסחרי ובמארג סגורים. כתבתי מאמרים, הצעתי כי שלטי WC יוצבו ליד בתיהם של נבחר הציבור, העליתי את הנושא בשיבת המועצה וגם בוועדה לאיכות הסביבה. אבל אף אחד לא רוצה להתעסק בקקי פיפי. בוועדה לאיכות הסביבה החליטו כי מאחר שהישוב לא מוגדר כשירותי, גם המצב בשיבת לא מצריך שירותים ציבוריים. ומה עם קבוצות ההליכה, הרצים, מבקרי הגינה הקהילתית, פוקרי גן הכלבים - מה הם יעשו בשבתות? יעשו גם יעשו, מסתבר. מקבצים של מוקשים מהסוג המריח מפוזרים בכל רחבי הישוב. לאחרונה קיבלתי צילומים של מקבצים כאלו שהשאיירו ילדי הגנים והכיתות הנמוכות בחורשה ליד הגינה הקהילתית. מיהרתי ושלחתי את ההוכחה לוועדה לאיכות הסביבה. התשובה שקיבלתי הרגיעה אותי: זאטוטי הישוב האיכותי שלנו, כולם מהנדסים לעתיד מן הסתם, לפני שהם יוצאים לפעילות באוויר הצח, צריכים פשוט לתכנן את היציאות.

## הראונדאפ

המאבק לביטול השימוש בקוטלי עשבים למיניהם ממושך ומיגע. אבל כמו שעם

## המסיק

ישבתי כהרגלי בכל בוקר על ספסל עץ במרכז המסחרי השומם של כפר ורדים, לגמתי קפה חם מכוס חד פעמית שרכשתי מבית הקפה הסגור ועיינתי בעיתוני הבוקר. מולי על ספסל ישבו שני גברים לא צעירים בעלי חזות ערבית ושוחחו.

השקט הביא קטעים משיחתם ישר אל אוזניי. לא יכולתי להימנע מלהקשיב. האחד השמו היה אחמד, כנראה מכפר קטן בשומרון. השני מוסטפה, תושב אחד בכפרים בגליל המערבי הנמצא בשכנות לכפר. מה חדש אצלכם, שאל מוסטפה. אחמד נאנח ואמר קשה. כל השנה אנחנו מקלטים, סוקלים, גוזמים, מזבלים את מטע הזיתים המשפחתי, והנה הגיע עונת המסיק ואז מתחילות הצרות. איזה צרות, שאל מוסטפה. הרי מסיק זו עונה שמחה. כל המשפחה מתכנסת, רוצים או לא רוצים כולם מגויסים למסיק השנתי. ככה צריך להיות, אמר אחמד. אבל איך להתחלנו השנה את המסיק הגיעו המתנחלים שגרים על גבעה סמוכה עם מקלות ומטורים והתחילו להפריע לנו למסוק. הרבה צעקות, דחיפות, משמר הגבול, לא נעים. ואיך עבר אצלכם המסיק?

מצויץ, השיב מוסטפה. אנחנו גרים ליד כפר ורדים. התושבים כאן נטעו מאות רבות של עצי זית בכל רחובות הישוב. כל השנה הם גוזמים את העצים, מזבלים, מקלטים והכל על חשבונם. כאשר מגיעה עונת המסיק אנחנו באים עם המשפחות והטנדרים וקוטפים את הזיתים הבשלים. הם לא מתנגדים? שאל בפליאה אחמד. מתנגדים? ענה מוסטפה. כולם שמאלנים, מוחאים לנו כפיים, מביאים מים קרים ומצלמים למזכרת. קשה, אמרו שניהם, נאנחו, ולגמו מכוס האספרסו שהחזיקו ביד.

## היציאות

את האובססיה שלי למיסוד שירותים ציבוריים בישוב מכירים רבים. לא אחת הפכתי מושא ללגלוג קל וידידותי. מה בעצם רציתי? שיהיו שירותים ציבוריים פתוחים ברחבי הכפר. בייחוד בסופי שבוע ובחגים, ימים בהם

הכותב הוא חבר מועצה מטעם תנועת כפר ורדים ירוק